

komme til at ligge omkring 5 Mill. Kr. højere end her tilstaaet, alt regnet efter det nuværende Prisniveau, saaledes at man vil naa til en Militærudgift paa omkring 53 Mill. Kr. Dertil kommer Udgifter til Pensioner og Ventepenge. At disse Udgifter vil blive noget mindre end hidtil beregnet, naar man opretholder flere Officersstillinger, er klart, men man maa vistnok efter de hidtil givne Oplysninger gaa ud fra en Udgift paa 3 Mill. Kr. hertil.

Dette, at man i Virkeligheden regner med for lave Tal, ser jeg ogsaa en Art halv Tilstaaelse af i det Ord, som den ærede Ordfører talte om, nemlig Ordet „anslaaet“. Man har ikke sædvanligt indenfor vore militære Budgetter haft den Tilføjelse, at en Række af de vigtigste Poster er anslaaede Poster. Dette, at de er „anslaaede“, betyder jo — det ved ethvert Medlem af dette Ting —, at man kan overskride Bevillingen uden at søge Tillægsbevilling. Det er dette, man vil have Adgang til som en Erkendelse af, at man i Virkeligheden ikke vil kunne administrere med de Beløb, her er Tale om. En tilsvarende Bemærkning findes ogsaa i Budgetkastet vedrørende Krigsministeriet, idet det dér siges, at man skal have Adgang til at afhænde ikke tidssvarende Materiel og købe tidssvarende Materiel i Stedet for. Tidligere stod der en forholdsvis uskyldig Bemærkning om, at Geværer fra 1867 maatte man sælge og købe andre i Stedet for. Nu udvides dette til at omfatte alle Arter af Materiel, der saaledes fuldstændig unddrages Rigsdagens Bevillingsmyndighed og bliver et rent administrativt Spørgsmaal, afgjort af Ministeren alene. Det er mit Indtryk, at man ved de Budgetter, man har knyttet til dette Hær- og Flaadeforslag, følger en lignende Vej, som man fulgte i 1909 for Hærens Vedkommende. Man skaber et talrigt Befalingsmandskab, et talrigt Mandskab af Soldater, omfattende Anlæg, men man vil ikke vedkende sig de Bevillinger, som i Virkeligheden udkræves til at holde alt dette paa Fode. Derfor maatte allerede i 1911 den nuværende højtærede Forsvarsminister som Forsvarsminister skrive til den daværende Finansminister, at i de nærmeste Aar manglede man til Materielbevillinger et Beløb af 17 Mill. Kr., og samtidig dermed fulgte Aar for Aar de fuldkomne berettigede Paavisninger af, at man ikke kunde komme igennem med de bevilgede Beløb, underbygget af de militære Myndigheder med en lang Række

af Beviser, og derfor kunde man, da vi stod ved Krigens Udbrud i 1914, rejse Spørgsmaalet om, hvorvidt Hær og Flaade havde de Forsyninger, som de havde Krav paa, og som naturligt hørte til. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup kunde den Gang rejse sig i Folketinget og strengt spørge mig: Er der nu det nødvendige til Hæren og Flaaden? Og hvis vi den Gang havde drøftet disse Spørgsmaal i en offentlig Forhandling, kunde jeg have sagt det ærede Medlem offentligt, hvad jeg sagde i det lukkede Møde siden, at det var der ikke, hele Ordningen af 1909 var gennemført paa et uholdbart økonomisk Grundlag, der maatte bevirke, at Forsyningerne ikke forslog, i det Øjeblik man virkelig stod overfor en Prøve. De ærede Medlemmer kan være sikre paa, at vedtager de nu disse Ændringsforslag i Tillid til de ledsagende Budgetter, saa vil de komme til at se en Udvikling af ganske tilsvarende Karakter i de nærmeste kommende Aar. Man vil foreløbig fra Administrationens Side prøve paa at klare sig igennem ved Hjælp af Ordet „anslaaet“, saa længe som det overhovedet er muligt at holde det gaaende paa Grundlag af dette, og hvis Rigsdagen begrænser den Elasticitet, den ærede Ordfører Hr. I. A. Hansen talte om, da vil de militære Myndigheder kunne møde overfor Ministeriet med deres Beviser for, at de Bevillinger, der her foreligger, ikke er tilstrækkelige til at gennemføre den ved Ministeriets Foranstaltning vedtagne Lov; og hvis der atter skulde opstaa en Situation, hvor man overvejer, om Hæren og Flaaden er tilstrækkeligt forsynet, da vil det vise sig, at man staar, som man stod i 1914.

Vi gaar da efter denne Ordning til store Udgifter, større end de nuværende. Vi gaar til disse Udgifter paa et ganske usikkert Grundlag, og det gør vi paa et Tidspunkt, da den højtærede Statsminister som Finansminister dænger det ene Aars Underskud oven paa det andet, taarner den ene nye Skat oven paa den anden, paa et Tidspunkt, da Samfundets økonomiske Tilstand i Udland og Indland er af den mest usikre Karakter, af en saa usikker Karakter, at den højtærede Statsminister som Finansminister maa medvirke til, at den Bank, der staar i et særegent Forhold til Staten, træder hjælpende til for at holde vore store Bankers Forhold i en tilfredsstillende Skikkelse, saa vidt muligt er. Paa dette Tidspunkt ikke blot opretholder man de militære Udgifter, vi hidtil har haft, men gaar til at forøge Militærudgifterne. Militærudgifterne